

ELS GUARDIANS

— LLIBRE TERCER —

LA FADA

REINA DE LES
DENTS

DREAMWORKS
L'ORIGEN
DELS
GUARDIANS

ELS LLIBRES ORIGINALS
DE LA PEL·LÍCULA!

DreamWorks Film of The Guardians © 2012 DreamWorks Animation, L.L.C.

WILLIAM JOYCE

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Toothiana, Queen of the Tooth Fairy Armies*

Publicat per acord amb Atheneum Books for Young Readers,
un segell de Simon & Schuster Children's Publishing.

© 2012, del text, William Joyce
© 2012, de les il·lustracions, William Joyce
© 2013, de la traducció, Ernest Riera i Arbussà
© 2013, d'aquesta edició, Editorial Casals, SA
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Disseny de la sobrecoberta: Lauren Rille

Primera edició: març de 2013
ISBN: 978-84-8343-258-7
Dipòsit legal: B-4454-2013
Printed in Spain
Imprès a Índice, SL
Fluvià, 81-87 – 08019 Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

Capítol u • 13

Els canvis que porta la pau

Capítol dos • 25

Els Guardians s'apleguen

Capítol tres • 32

Llum Nocturna ha de mentir

Capítol quatre • 35

Una celebració, una simfonia d'insectes
i una sensació molesta

Capítol cinc • 43

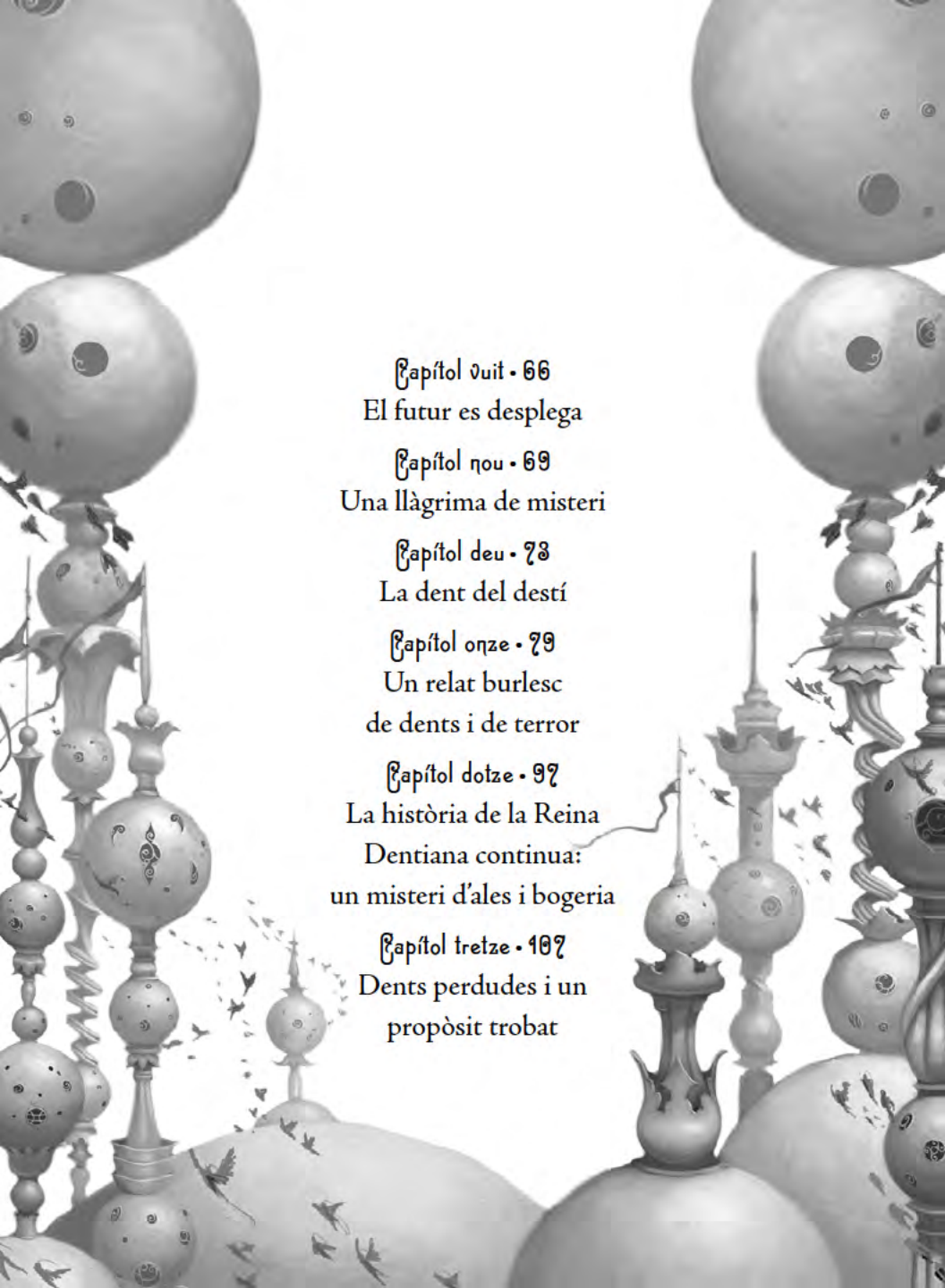
Un viatge meravellós al cim del món

Capítol sis • 50

Lou o la gallina: un trencaclosques

Capítol set • 58

En què l'Home de la Lluna
rep els Guardians amb
una fanfàrria considerable

Capítol vuit • 66
El futur es desplega

Capítol nou • 69
Una llàgrima de misteri

Capítol deu • 78
La dent del destí

Capítol onze • 79
Un relat burlesc
de dents i de terror

Capítol dotze • 97
La història de la Reina
Dentiana continua:
un misteri d'ales i bogeria

Capítol tretze • 107
Dents perdudes i un
propòsit trobat

Capítol catorze • 119
Llum Nocturna s'enfronta al desconegut

Capítol quinze • 124
Conjures, conxorxes i coixins

Capítol setze • 129
En què veiem el procés extremament secret
a través del qual es recull una dent

Capítol disset • 139
De mones que fan el mico

Capítol divuit • 147
Un viatge d'allò més confús, amb micos voladors
que fan moltíssima pudor

Capítol dinou • 155
Pànic a l'Himàlaia

Capítol vint • 168
En què Dentiana
fa una descoberta astoradora

Capítol vint-i-u • 172
Llum Nocturna veu
una dona misteriosa

Capítol vint-i-dos • 187
Ser valenta . . .

Capítol vint-i-tres • 198
En què els Guardians volen cap a Punjam Hy Loo

Capítol vint-i-quatre • 202
Ràbia, desesperació
i un bri d'esperança

Capítol vint-i-cinque • 206
Una breu conversa mentre
els vigilants són vigilats

Capítol vint-i-sis • 208
Passar comptes

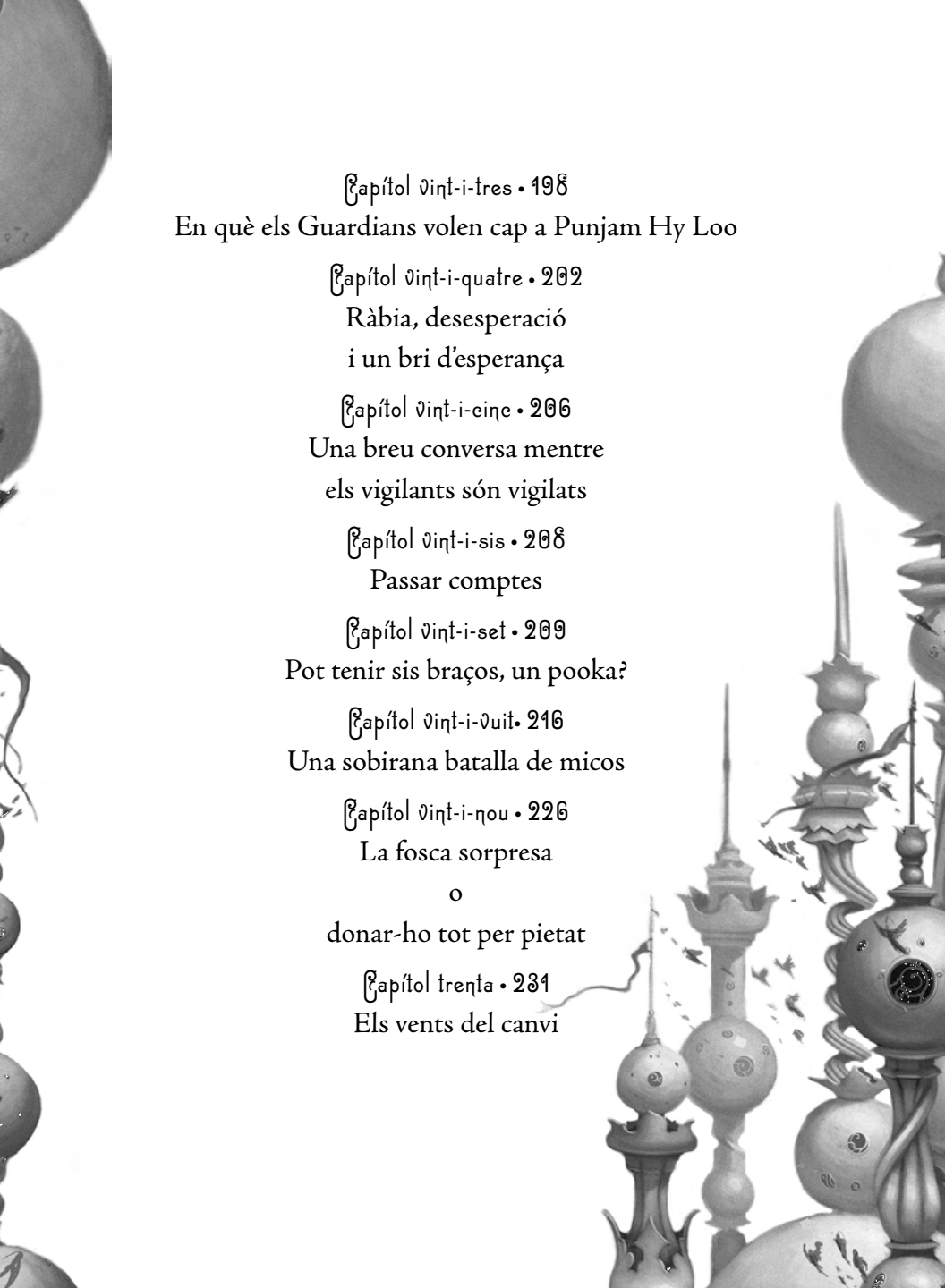
Capítol vint-i-set • 209
Pot tenir sis braços, un pooka?

Capítol vint-i-vuit • 216
Una sobirana batalla de micos

Capítol vint-i-nou • 226
La fosca sorpresa

o
donar-ho tot per pietat

Capítol trenta • 231
Els vents del canvi

Les Costres herois

Katherine

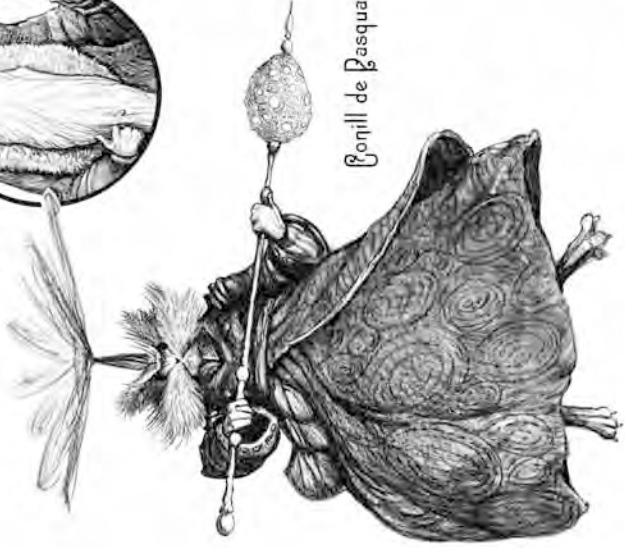
Dentiana

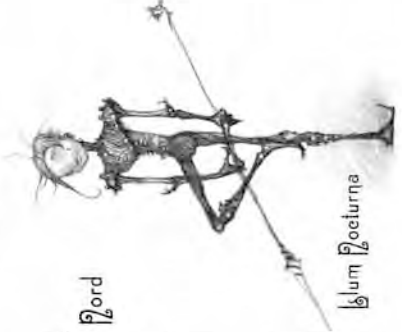
Umbrie

Lord

Bonill de Pasqua

Blum Zoeturna

els Polents

l'ombra
el Rei dels Malsons

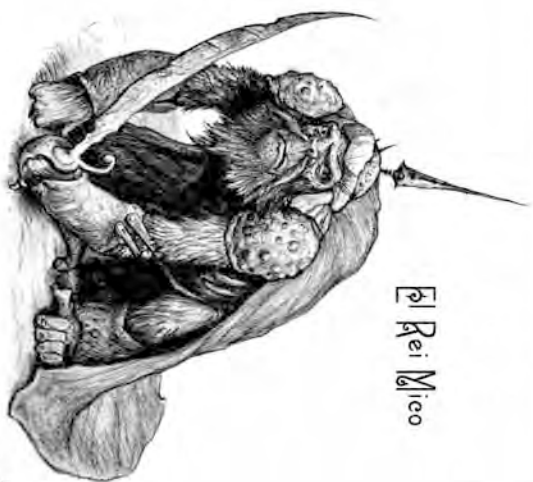
Troopers

Exercit mico

el Rei Mico

Els Ganvis que Porta la Pau

William El -Més -Petit-D e-Tot s galopava a través del poble encantat de Santoff Claussen damunt la gropa d'un gran ou guerrer, regal de Conill de Pasqua.

–No em puc aturar, que em batran! –va cridar per damunt de l'espatlla al seu amic Boira. En aquella nova versió de tocar i parar amb ous guerrers, que et batessin volia dir que l'equip d'ous rivals t'inxampava i que, per tant, perdies un punt.

Sascha i el seu germà, Petter, l'encalçaven muntats en els seus ous guerrers particulars. Les potes primes com branquillons dels ous mecànics es movien tan de pressa que es veien del tot borroses.

–Ai que et bato! –va advertir Petter. La seva vara amb punta oval era a pocs centímetres de Sascha.

–Ni el rovell, em tocaràs! –va dir Sascha amb una rialla triomfant. Va prémer un botó i, tot d’una, al seu ou guerrer li van brotar ales. Va volar per damunt dels altres i va arribar la primera a la línia de meta.

William El-Més-Petit-De-Tots va alentir el pas.

–Ales! –va remugar–. Les regles del joc no diuen res d’ales!

–Les vaig inventar ahir –va dir Sascha–. A les regles no hi diu pas que no es puguin fer servir.

De seguida Sascha va ajudar el William més menut a construir unes ales per al seu ou robot. Li agradava, el William més menut. Sempre provava de comportar-se com si fos més gran, i ella valorava la seva determinació i el seu esperit. Petter i Boira, imparables i treballadors, es van catapultar a l’interior buit d’un arbre molt alt on havien aixecat un amagatall dedicat a resoldre antics misteris, com ara: per què existia una cosa com l’hora

d'anar a dormir, i què podien fer per eliminar-la per sempre més?

A l'altra banda de la clariana, en una cabana penjada a les branques altes d'Arrel Grossa –l'arbre que hi havia al centre del poble–, la seva amiga Katherine contemplava satisfeta com jugaven els nens.

L'aire titil·lava amb les rialles felices dels infants. Havien passat molts mesos des de la batalla al centre de la Terra, en la qual Ombra, el Rei dels Malsons, havia estat clarament derrotat per Katherine i els altres Guardians: Ombric, el bruixot; el seu aprenent, Nicolau Sant Nord, el seu amic Llum Nocturna i el seu nou aliat, el conill pooka a qui anomenaven Bunny, Conill de Pasqua. Ombra, que es delia pels somnis dels nens innocents i desitjava canviar-los per malsons, havia jurat amb els seus temorencs de fer que tots els nens de la Terra visquessin aterrits. Però, des de la gran batalla, no se n'havia vist ni sentit res, i Katherine començava a tenir l'esperança que Ombra hagués estat vençut per sempre més.

Pel que feia a Katherine i als seus companys de batalla, les vides els havien canviat per sempre. L'Home de la Lluna en persona els havia donat el títol de «Guardians». Ara eren herois, havien jurat protegir els nens, no tan sols de Santoff Claussen, sinó del planeta sencer. Havien derrotat Ombra, i el seu principal desafiament ara mateix era com gestionar la pau. El «malson» del regnat d'Ombra semblava haver-se acabat.

Els altres nens del poble omplien els dies amb trapelleries i màgia. Bunny, el Conill de Pasqua, que podia foradar la Terra amb una velocitat astoradora, havia creat una sèrie de túnels per a ells, que connectaven el poble amb la seva llar a l'illa de Pasqua i amb altres llocs sorprenents de tot el món, i els nens s'havien convertit en intrèpids exploradors. Qualsevol dia que els vingués de gust, podien fer un viatge a la sabana africana per visitar els lleons, els guepards i els hipopòtams; Ombric els havia ensenyat uns quants idiomes animals, de manera que tenien moltes histò-

ries per escoltar i explicar. Moltes d'aquelles criatures ja havien sentit parlar de les seves aventures extraordinàries.

Els nens també solien visitar l'illa de Pasqua per tastar les noves l·laminadures de xocolata que Bunny s'havia inventat, i podien tornar a casa a temps per sopar i per jugar amb els ous mecànics, els camarades de Bunny. Abans, els ous havien estat els guerrers de Bunny; ara, ajudaven els nens a construir tota mena d'andròmines interessants, des d'intricats trencaclosques en forma d'ou on totes les peces tenien forma oval (una gesta pràcticament impossible i francament inexplicable) fins a submarins ovalats. Però tant era per on voltessin els nens, o què fessin per passar l'estona: sempre que tornaven a Santoff Claussen, el trobaven més encantador que abans.

Katherine, a la seva cabana dalt de l'arbre, va posar el braç al voltant de Kailash, la seva gran oca de la neu de l'Himàlaia, i va contemplar el seu esti-

mat poble. El bosc que envoltava i protegia Santoff Claussen havia florit i ara lluïa una mena de primavera eterna. Els roures monumentals i les lianes que abans havien format un mur impenetrable contra el món exterior eren plens ara d'un gruix de fulles del verd més intens. Les espines, enormes com llances, que abans havien cobert les lianes, ara s'havien fet flonges i hi havien brotat flors d'una fragància dolça.

A Katherine li encantava aquella olor, i va omplir-se'n els pulmons. Lluny, podia veure Nicolau Sant Nord passejant amb la bellíssima i evanescent Esperit del Bosc. Estava més radiant que mai. Les seves vestidures de gasa resplendien amb flors que llüïen com joies. Nord estava ben engrescat, conversant amb ella, i Katherine va decidir investigar. Va enfilarse a l'esquena de Kailash i va baixar volant cap a la clariana, just a temps de veure com William El-Més-Petit-De-Tots provava les noves ales amb les quals havia equipat el seu ou guerrer. El vailet va aterrar i va trotar cap on era ella.

–Vols venir a córrer amb nosaltres, Katherine?
–va preguntar. Va gratar el coll de Kailash, i l’oca va clacar per saludar-lo.

–Vindré després! –va dir Katherine, amb un somriure. Va saludar els seus amics amb la mà i va enfilar cap al bosc, mentre s’adonava que feia molt de temps que cap d’ells no li havia demanat per jugar,

i encara en feia més des de l'última vegada que ella havia acceptat. Pel fet d'haver entrat en el món dels Guardians, havia encetat una nova i estranya fase de la vida: ja no era ni una nena ni una persona adulta. Mentre mirava com el William més menut sortia volant amb Sascha tot darrere, no va poder evitar sentir-se una mica trista.

Llavors va sentir la rialla sonora de Nord i, per sota, els tons més musicals de l'Esperit del Bosc. Katherine va córrer cap a ells, mentre rumiava que es feia difícil de creure que, quan Nord va arribar a Santoff Claussen amb la seva banda de fora de la llei, ho havia fet amb la intenció de robar-ne els tresors. L'Esperit del Bosc, l'última línia de defensa del poble, havia convertit la colla de bandits i facinerosos en estàtues de pedra, en uns elfs horribles i geperuts. Però havia perdonat Nord, perquè era l'únic d'entre tots ells que tenia el cor pur.

Quan Katherine va topar amb l'Esperit i Nord, els va trobar al lloc més estrany i inquietant del bosc:

el lloc on els homes de Nord restaven immòbils en el temps, com pedres en un emplaçament funerari oblidat. Amb l'ajuda de l'Esperit, Nord retornava la vida als seus homes.

Mentre l'Esperit tocava el cap de cada estàtua, Nord repetia el mateix encanteri:

–De carn a pedra i a l'inrevés. Per servir amb honor, el teu amic de debò.

I un per un, els homes van emergir de les seves poses petrificades. Nord va trobar molt divertit que no haguessin recuperat la seva talla original. Encara tenien la mateixa alçada que quan eren elfs de pedra: uns seixanta centímetres, amb nassos de patata i unes veus agudes i infantils.

–Benvinguts –va cridar Nord, que va donar uns copets a l'espatlla de cadascun dels homes èlfics.

Els homes van picar amb els peuetes a terra i van sacsejar els bracets perquè la sang els tornés a circular com calia, i aviat van arribar els nens, atrets per les

rialles de Nord. Es van quedar astorats; havien jugat moltes vegades entremig d'aquells homenets de pedra, i ara que es movien –ara que eren vius, de fet– els nens se sentien d'allò més intrigats. William l'Alt, el primer fill de William el Vell, s'alçava per damunt d'ells com una torre. Fins i tot el William més menut estava contentíssim: a la fi era més alt que algú altre!

Mentre els nens s'ho miraven, els homenets es van agenollar davant de Nord. Van prendre uns altres noms mentre juraven seguir el seu antic líder fora de la llei en una nova vida dedicada a la bondat. Gregor el Pudent es va convertir en Gregor el Somrient. Sergei el Terrible era ara Sergei el Rialler, i etcètera.

Va ser un moment estrany però prometedor, sobretot per a Nord. Va recordar la seva vida salvatge i rebel com a bandit i les moltes gestes tèrboles que ell i aquells xicots havien perpetrat. S'havia convertit en un heroi, un home de grans coneixements, bon hu-

mor i una mica de saviesa. Havien canviat moltes coses d'ençà del dia que s'havia enfrontat a la temptació de l'Esperit del Bosc, quan va rebutjar les promeses que li feia de grans tresors i va preferir salvar els nens de Santoff Claussen.

Nord es va girar i va mirar la jove Katherine. Va notar el pes de totes les coses que havien viscut plegats. Tots dos havien canviat. Era un canvi que ell no acabava d'entendre, però sabia que se'n alegrava. Perquè, tot i que aquells individus nanificats que tenia al davant havien estat antigament els seus companys de malifetes, Nord, en el fons del cor, havia estat sol. Però això formava part del passat. Avui era un dia diferent. I a través de l'amistat de la qual gaudia ara, podia transformar homes dolents en bons, i la pedra en la carn que havia estat abans.

Nord va demanar amb delicadesa als seus camarades que s'aixequessin. Ho van fer amb molt de gust.

Veritablement, havia arribat la pau.

Katherine va agafar Nord de la mà i, tots dos junts, van donar a aquells homenets perplexos la benvinguda al món de Santoff Claussen.